

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2008 r.,
skargi G. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 maja 2006r., sygn. akt I Ns (...) wydanego w sprawie z wniosku K. B. i G. B.

przy uczestnictwie G. W., W. S., A. S., W. S. z d. S., K. S., D. K. i K. B.

o stwierdzenie nabycia spadku po A. K.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wnioskodawczyni – G. B., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 maja 2006 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawana skarga została wniesiona od orzeczenia sądu I instancji.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków

prawnych. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależnia od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. W przedmiotowej sprawie wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., nie występuje.

Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego przedstawianie okoliczności, które mogłyby przemawiać za potraktowaniem sytuacji jako wyjątkowej w rozumieniu powyższego przepisu, niemniej jednak można przykładowo wskazać, że istnienie takiego wyjątkowego wypadku może wchodzić w rachubę w sytuacji, w której strona nie skorzystała z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub uzyskania błędnej informacji od pracownika sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz.113). Skarżąca jakiegokolwiek tego typu okoliczności nie wskazała.

Należy z całą mocą podkreślić, że wnioskodawczynie dysponowała środkiem prawnym – apelacją, której prawidłowe wniesienie spowodowałoby możliwość merytorycznego zbadania zaskarżonego orzeczenia. Okoliczność, że apelacja wnioskodawczynie została odrzucona nie stanowi wyjątkowego wypadku usprawiedliwiającego wniesienie skargi od orzeczenia sądu I instancji.

Skargę, jako niedopuszczalną, należało więc odrzucić (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).